

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสภาพของการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านสังคมและเศรษฐกิจ อันมีผลกระทบมาจากการนำวัฒนธรรมต่างชาติเข้ามาในประเทศอย่างกว้างขวาง สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิต ค่านิยมและทัศนคติของสมาชิกในสังคมเป็นอย่างมาก จริยธรรมซึ่งถือเป็นกรอบของพฤติกรรมของการอยู่ร่วมกันในสังคมทำให้เกิดความสงบสุขและร่มเย็น ก็มีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาวะสังคมเช่นกัน ทำให้การให้คุณค่าต่อจริยธรรมมีความโน้มเอียงเบนไปจากที่สังคมไทยคาดหวังไว้ สมาชิกให้ความสำคัญกับสิ่งที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น ต่างพยายามที่จะเรียกร้องสิทธิเสรีภาพแห่งตนกันมาก จนบางครั้งดูเหมือนว่าจะเกินขอบเขตที่ควรจะเป็น หรืออาจมีลักษณะของการใช้อำนาจหน้าที่ไปในทางที่มีขอบ โดยมุ่งที่จะกอบโกยประโยชน์สุขโดยขาดสำนึกของการเสียสละเพื่อส่วนรวม เมื่อมีพฤติกรรมดังกล่าวปรากฏในสังคมมากขึ้น เป็นลำดับ จนกลายเป็นความเคยชิน และถึงขั้นของการยอมรับการกระทำอันเป็นการหลีกเลี่ยงการเคารพกฎเกณฑ์และจริยธรรมอันเป็นปทัสถานของสังคม

แม้ว่ามนุษย์จะตระหนักถึงความสำคัญและปัญหาจริยธรรมที่เกิดขึ้นดังกล่าว และพยายามที่จะสร้างสำนึกและพัฒนาพฤติกรรมจริยธรรมของสมาชิกมาเป็นเวลานานเพียงใดก็ตาม แต่มนุษย์ก็ยังไม่สามารถที่จะพัฒนาสิ่งเหล่านี้ไปในทิศทางที่พึงประสงค์ได้มากเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากมนุษย์ส่วนใหญ่มุ่งที่จะสร้างความเจริญทางด้านวัตถุ และการพัฒนาความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จนทำให้ความเจริญเหล่านี้ บีบบังคับความก้าวหน้าด้านคุณธรรมไปโดยอัตโนมัติ (พวงรัตน์ บุญญานุรักษ์, 2533)

พระบรมราชาบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช (อ้างถึงใน คณะกรรมการฝ่ายวิชาการและเอกสารในคณะกรรมการดำเนินการจัดงานสัปดาห์ส่งเสริมศาสนาและจริยธรรม, 2533) ที่ทรงพระราชทานให้แก่ประชาชนชาวไทย ความว่า "การทำสิ่งที่ดี

งานนั้นไม่ใช่ของที่ทันสมัยหรือน่ากระดากอาย หากเป็นของที่ทุกคนทำได้ไม่ยากและให้ผลตอบแทนอย่างคุ้มค่า และทรงผลคืออยู่ตลอดเวลาไม่ได้เปลี่ยนแปลงมีแต่ค่านิยมในความคิดเท่านั้นที่เปลี่ยนแปลงไป"

เมื่อมนุษย์ไม่สามารถที่จะหยุดยั้งความเจริญทางด้านวัตถุและการเปลี่ยนแปลงทางสภาวะสังคมและสิ่งแวดล้อมดังกล่าวได้ จึงจำเป็นต้องร่วมกันเร่งรัดพัฒนาให้คุณธรรมนั้นเจริญก้าวหน้าให้ได้มากที่สุด เพื่อความอยู่รอดและความสงบร่มเย็นของสมาชิกในสังคมไทย ถึงแม้ว่าค่านิยมในคุณธรรมจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัย แต่หากค่านิยมดังกล่าวนั้นตั้งอยู่บนเหตุผลทางจริยธรรมที่เป็นปหิสถานของสังคม นั่นก็หมายถึงเหตุผลที่จะนำไปสู่ทางเพื่อแม่สิ่งที่ดีงามไปสู่สังคม และสามารถได้รับการยอมรับสืบต่อไป (Bayles 1981) ซึ่งเป็นผลที่เกิดจากการพิจารณาไตร่ตรองด้วยเหตุผลจากความเชื่อ ค่านิยมทัศนคติและอิทธิของสถานการณ์ต่อพลสภาพการณ์ของบุคคล (ชูดา จิตพิทักษ์, 2525)

เมื่อใดก็ตามที่มนุษย์กล่าวถึงพฤติกรรมที่ปรากฏ และมีการตัดสินพฤติกรรมหรือการกระทำนั้น ถือได้ว่าเป็นการตัดสินเชิงคุณค่าที่มีอารมณ์ ความรู้สึกเข้ามาเกี่ยวข้อง (ลีวี สิริไล, 2528) ซึ่งการตัดสินดังกล่าวนี้เกี่ยวข้องกับจริยธรรมโดยตรงว่าอะไรคือสาเหตุหรือเหตุผลทางจริยธรรมของพฤติกรรมเหล่านั้น โดยแท้จริงแล้วจริยธรรมไม่ได้หมายถึงแต่เพียง การมีพฤติกรรมตามแต่สิ่งที่สังคมเห็นว่าดีหรือถูกเท่านั้น หากแต่เป็นสิ่งที่ทุกคนควรเลือกแสดงพฤติกรรมอันเป็นการแสดงถึงการตัดสินระหว่างความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในตน (Kohlberg, 1975) สิ่งหนึ่งที่กล่าวได้ว่าเป็นความคิดที่มีอิทธิพลต่อบุคคลให้เลือกที่จะแสดงพฤติกรรมออกมาสู่ภายนอกประการหนึ่งก็คือ ค่านิยมแห่งพฤติกรรมนั้น ๆ ว่าเป็นสิ่งที่มีความสมควรและเหมาะสมสำหรับตน ซึ่งคุณค่าดังกล่าวนี้จะ เป็นสิ่งที่บุคคลได้รับมาจากประสบการณ์ จากการได้อ่านจากคำบอกเล่า หรือแม้แต่การคิดของตนเอง (Dyck, 1977 และชูดา จิตพิทักษ์, 2525)

วิชาชีพการพยาบาลถือเป็นวิชาชีพที่มีความสำคัญและสัมพันธ์กับชีวิต ความปลอดภัยและความสุขสบายของผู้ป่วย ซึ่งนอกจากจะเป็นผู้ที่มีความทุกข์ทรมานจากโรคต่าง ๆ แล้ว ยังมี ความแตกต่างกันในด้านความคิด ความรู้สึกและความเชื่อในแต่ละบุคคล ดังนั้นผู้ที่ทำหน้าที่ในการดูแลรักษานอกจากจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถในศาสตร์สาขาต่าง ๆ แล้ว ยังจะต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติด้านคุณธรรมที่สูง เพราะความรู้ความสามารถทางศาสตร์สาขาต่าง ๆ นั้น ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการบริการแบบองค์รวมที่เป็นแนวทางการปฏิบัติการพยาบาลที่ได้ผสมผสานแนวคิดเชิงจริยธรรมเข้าไว้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการดูแลสุขภาพที่มุ่งสร้าง

คุณภาพชีวิตของมนุษย์ ซึ่งต้องการการดูแลที่แสดงถึงการยอมรับบุคคลเฉพาะบุคคล (Watson, 1985)

คุณธรรมจริยธรรมนอกจากจะเป็นสิ่งที่คอยกระตุ้นให้เกิดจิตสำนึกในหน้าที่ความรับผิดชอบที่จะให้บริการที่มีคุณภาพแล้ว ยังเป็นวิถีทางที่จะนำมาซึ่งการมอบความไว้วางใจ การยกย่องสรรเสริญ...ชื่อเสียงและความเป็นวิชาชีพอีกด้วย (สภาการพยาบาล, 2530) ความสำเร็จและความล้มเหลวในการรักษาพยาบาล เป็นสาเหตุที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะนำเกียรติคุณหรือความเสื่อมเสียมาสู่วิชาชีพได้ ดังนั้นหลักวิชาความรู้และความชำนาญในเทคนิคต่าง ๆ ย่อมไร้คุณค่าใด ๆ เมื่อพยาบาลขาดคุณธรรมในการให้บริการ (ลออ หุตางกูร, 2522) การที่จะมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับการที่ได้ชื่อว่าเป็นพยาบาลที่ดีมีคุณค่า ในฐานะสมาชิกแห่งวิชาชีพอันทรงเกียรติ พยาบาลจะต้องเป็นผู้ที่เพียรปลูกฝังใจของตนให้พอใจและให้เห็นคุณค่าของวิชาชีพการพยาบาลเสียก่อน (อมรา มลิลลา, 2531) ประกอบกับความรู้ ความเข้าใจ และการมีวิจรรณญาณค้นหาเหตุผลทางจริยธรรมในวิชาชีพที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติการพยาบาล จึงจะเป็นผู้ที่สามารถเลือกตัดสินใจที่จะแสดงพฤติกรรมจริยธรรมได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น

Raatikainan (1989) กล่าวว่า ความเชื่อในเรื่องค่านิยมวิชาชีพจะเป็นสิ่งที่ช่วยให้พยาบาลสามารถตัดสินใจแก้ไขปัญหามานการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการที่มีผู้ร้องเรียนว่าพยาบาลมีพฤติกรรมเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่เกินขอบเขตความรับผิดชอบของวิชาชีพ การสนับสนุนให้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม หรือประกอบโรคศิลปะโดยผิดกฎหมาย การพูดจาไม่สุภาพต่อผู้รับบริการและผู้ร่วมงาน การเปลี่ยนแปลง ขนาดจำนวนชนิดของยาให้ผู้รับบริการสุขภาพโดยผลการ (สภาการพยาบาล, 2532) อะไรคือเหตุผลหรือเงื่อนไขอันแท้จริงของพฤติกรรมเหล่านั้น สังคมมุ่งหวังอย่างไร เหล่านี้เป็นปัญหาผู้บริหารทางการพยาบาลไม่สามารถจะขจัดให้หมดไปได้ ทั้งนี้เนื่องจากพฤติกรรมจริยธรรมเป็นองค์ประกอบทางจริยธรรมที่สังคมให้ความสำคัญที่สุดด้วย เป็นส่วนที่มีผลกระทบต่อสันติสุขและความปลอดภัยของสังคมโดยตรง และการตัดสินใจความถูกต้องของพฤติกรรมจริยธรรมที่ปรากฏนั้นเป็นเรื่องของการตัดสินใจเชิงคุณค่า ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับบรรทัดคติและอัตคตคตคติ หรือความคิดเห็นส่วนบุคคลอยู่มาก (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2530) จึงทำให้การพิจารณาเหตุผลและการตัดสินใจนั้น ๆ แตกต่างกันไป

จากประเด็นปัญหาการพูดจา ไม่สุภาพต่อผู้รับบริการและผู้ร่วมงานของพยาบาล โดยที่พยายามทุกคนต่างทราบเป็นว่า พฤติกรรมเหล่านั้นเป็นพฤติกรรมที่สังคมและวิชาชีพมุ่งหวังที่จะ

นำมาให้เกิดขึ้นในบุคคลสายวิชาชีพการพยาบาล ทั้งนี้โดยการกระทำดังกล่าวจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียมาสู่วิชาชีพได้ หากจะวิเคราะห์ถึงเหตุผลที่ต่างฝ่ายใช้ในการตัดสินใจ ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม อาจเนื่องมาจากยอมรับและความเข้าใจในบทบาทของแต่ละฝ่ายแตกต่างกันออกไป หรืออาจเนื่องจากการยึดหลักวิชาการโดยมุ่งที่จะให้การพยาบาลได้เกิดประโยชน์ต่อผู้รับบริการ หรืออาจเนื่องประสพการณ์การสื่อสารที่แตกต่างกันออกไป เหล่านี้อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาขึ้นในระหว่างการปฏิบัติการพยาบาลของผู้ป่วยได้ทั้งสิ้น ดังนั้นการศึกษาถึงการให้เหตุผลทางจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาล นอกจากจะเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการให้เหตุผลทางจริยธรรมกับพฤติกรรมจริยธรรมของพยาบาลแล้วนั้น เป็นการกระตุ้นให้เกิดสำนึกของจริยธรรมวิชาชีพแก่พยาบาลได้บ้างไม่มากก็น้อย

นอกจากนี้ Caulfield (1970) กล่าวว่า พฤติกรรมของบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดชีวิตตามประสบการณ์ของตน ซึ่งจะมีผลให้บุคคลเกิดความคิด ทักษะ รู้จักตนเองเข้าใจสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ตนมีส่วนร่วมดีขึ้นด้วยซึ่งจะพัฒนาไปตามวัยของบุคคล (ลิปพนนท์ เกตุทัต, 2518) ดังนั้นพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติของพยาบาล จึงเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลทางจริยธรรม ค่านิยมของบุคคล ซึ่งได้แก่ระยะเวลาในการปฏิบัติการพยาบาล ประสบการณ์การทำงานและหอผู้ป่วยที่ปฏิบัติซึ่งมีความสำคัญต่อวิชาชีพจึงควรได้มีการศึกษาค้นคว้าเป็นอย่างยิ่ง

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาถึง ความสัมพันธ์ของตัวแปรด้านการให้เหตุผลทางจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาล และค่านิยมทางวิชาชีพกับพฤติกรรมจริยธรรมของพยาบาลวิชาชีพ โดยที่จะเน้นศึกษาเฉพาะการให้เหตุผลทางจริยธรรมในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติการพยาบาล

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้ถูกควบคุมอิทธิพลทางระบบการบริหาร ด้านการให้บริการ การรักษาพยาบาล ลักษณะของการปฏิบัติงาน สวัสดิการและระบบการผลิตของสถาบันการศึกษาสายวิชาชีพ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อประสบการณ์ ทักษะ ค่านิยม และความรู้สึกรของผู้ปฏิบัติซึ่งอาจจะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจแสดงพฤติกรรมออกสู่ภายนอกของผู้ปฏิบัติงานวิชาชีพการพยาบาล จึงจะศึกษาเฉพาะในกลุ่มพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลสังกัดกรุงเทพมหานครเท่านั้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการให้เหตุผลทางจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาล ค่านิยมทางวิชาชีพ และภูมิหลัง กับพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาลของพยาบาลวิชาชีพ สังกัดกรุงเทพมหานคร

2. ศึกษาตัวทำนายพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาล ได้แก่ การให้เหตุผลทางจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาล ค่านิยมทางวิชาชีพ ภูมิหลังด้านระยะเวลาในการปฏิบัติวิชาชีพการพยาบาลและหอผู้ป่วยที่ปฏิบัติการพยาบาล

จากที่ได้กล่าวในความสำเร็จเกี่ยวกับปัญหาทางจริยธรรมที่ได้พบในการปฏิบัติการพยาบาล สิ่งกำหนดพฤติกรรม (Behavior Determinants) ของ ชูคา จิตพิทักษ์ (2525) และผลของประสบการณ์ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจริยธรรมของ สิปปนนท์ เกตุทัต (2518) ซึ่งสรุปสาระสำคัญเกี่ยวกับพฤติกรรมจริยธรรมว่าเป็นผลจากการตัดสินใจเลือกจากเหตุผล ค่านิยม ความเชื่อ และประสบการณ์การทำงานดังนั้นผู้วิจัย จึงตั้งสมมติฐานของการวิจัยดังนี้ คือ

สมมติฐานการวิจัย

1. มีความสัมพันธ์ในทางบวกระหว่าง

1.1 การให้เหตุผลทางจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาล กับพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาลของพยาบาลวิชาชีพ สังกัดกรุงเทพมหานคร

1.2 ค่านิยมทางวิชาชีพ กับพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาลของพยาบาลวิชาชีพ สังกัดกรุงเทพมหานคร

1.3 การให้เหตุผลทางจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาล ค่านิยมทางวิชาชีพ กับพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาล ของพยาบาลสังกัดกรุงเทพมหานคร

2. ตัวแปรด้านการให้เหตุผลทางจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาล ค่านิยมทางวิชาชีพ ภูมิหลังซึ่งได้แก่ ระยะเวลาในการปฏิบัติวิชาชีพการพยาบาล และหอผู้ป่วยที่ปฏิบัติงาน สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติการพยาบาลของพยาบาลวิชาชีพ สังกัดกรุงเทพมหานคร

ข้อตกลงเบื้องต้น

กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีความรู้เกี่ยวกับศาสตร์พื้นฐานทางการพยาบาลและจรรยาบรรณ
เพียงพอน การปฏิบัติวิชาชีพ เนื่องจากสำเร็จการศึกษาทางการพยาบาลจากหลักสูตรพยาบาล
ศาสตร์ เทียบเท่าปริญญาตรี เช่นเดียวกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนางานด้านบุคลากรทางการพยาบาลของหน่วยงาน
สังกัดกรุงเทพมหานครอย่างเด่นชัด การวิจัยครั้งนี้ จึงศึกษาเฉพาะพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงาน
ในโรงพยาบาลสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 แห่ง ได้แก่ วชิรพยาบาล โรงพยาบาลกลาง
โรงพยาบาลตากสิน โรงพยาบาลเจริญกรุงประชารักษ์ และโรงพยาบาลหลวงพ่อทวีศักดิ์
ชุติพันธุ์ อุทิศ

2. การศึกษาภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างจะศึกษาเฉพาะ

2.1 ระยะเวลาในการปฏิบัติการพยาบาล ซึ่งจะแบ่งออกเป็น 4 ช่วงระยะคือ

น้อยกว่า 5 ปี - 5 ปี

5 ปีขึ้นไป - 10 ปี

10 ปีขึ้นไป - 15 ปี

มากกว่า 15 ปี

2.2 หอผู้ป่วยที่ปฏิบัติงาน จำแนกตามลักษณะของการปฏิบัติการ

พยาบาลที่ปฏิบัติอยู่ขณะทำการศึกษ โดยแบ่งออกเป็น

หอผู้ป่วยเด็ก ซึ่งไม่รวมห้องตรวจผู้ป่วยนอก

หอผู้ป่วยผู้ใหญ่ ได้แก่ หอผู้ป่วยอายุรกรรม ศัลยกรรมและสูติรีเวชกรรม

หอผู้ป่วยที่มีการดูแลเฉพาะ ได้แก่ ห้องคลอด ห้องผ่าตัด ห้องฉุกเฉิน

วิสัญญี และอุบัติเหตุ

หอผู้ป่วยหนัก

ตึกตรวจผู้ป่วยนอก

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การให้เหตุผลทางจริยธรรมในการปฏิบัติกรพยาบาล หมายถึง การแสดงเหตุผลอันเป็นแรงกระตุ้นหรือแรงจูงใจ ในการพิจารณาไตร่ตรองสถานการณ์ที่เกี่ยวกับจริยธรรม ซึ่งเกิดขึ้นในการปฏิบัติงานด้านการพยาบาล ที่เกี่ยวข้องกับผู้ป่วยและญาติ ผู้ร่วมงาน ผู้ร่วมวิชาชีพ สังคมและวิชาชีพการพยาบาล ตามกรอบแนวคิดการให้เหตุผลทางธรรมวิชาชีพโดยยึดแนวคิด ทฤษฎีพัฒนาการทางปัญญาจรรยาบรรณวิชาชีพ และขอบเขตความรับผิดชอบในการปฏิบัติกรพยาบาล โดยใช้เกณฑ์การศึกษาการให้เหตุผลทางจริยธรรมในการปฏิบัติกรพยาบาล ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ ระดับก่อนกฎเกณฑ์ ระดับกฎเกณฑ์ และระดับเหนือกฎเกณฑ์ (พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2529) ข้อคำตอบแต่ละข้อสร้างภาพแนวคิดของการให้เหตุผลจริยธรรม 6 ชั้นของโคลเบิร์ต

ค่านิยมทางวิชาชีพ หมายถึง ความเชื่อซึ่งแสดงถึงเจตนายึดมั่นว่าเป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติงานด้านวิชาชีพการพยาบาล ควรปฏิบัติในการประกอบกิจกรรมทางวิชาชีพ ซึ่งประกอบด้วย

1. การยึดมั่นในจริยธรรมวิชาชีพ
2. การยอมรับในความอิสระของวิชาชีพ
3. การประกอบวิชาชีพโดยใช้ความรู้ของวิชาชีพ
4. การรักษาไว้ซึ่งมาตรฐานสูงสุดในการให้การพยาบาลอันพึงจะกระทำได้ใน

สภาวะของความเป็นจริงตามสภาพสังคมปัจจุบัน

5. การยอมรับการเข้าสู่วิชาชีพว่าเป็นวิทยการเฉพาะด้าน
6. มีส่วนร่วมในการสนับสนุนกิจกรรมของวิชาชีพ
7. มีการพัฒนาตนเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการให้การพยาบาล

องค์ประกอบทั้ง 7 นี้ ได้มาจากแนวคิดการสร้างเครื่องมือเพื่อวัดค่านิยมทางวิชาชีพของจินตนา ยูนิพันธ์ (2527)

พฤติกรรมจริยธรรมในการปฏิบัติกรพยาบาล หมายถึง การกระทำที่ผู้กระทำได้พิจารณาไตร่ตรองแล้วว่าเป็นการกระทำที่ดีที่สุด และเหมาะสมตามสถานการณ์ในขณะที่แสดงการกระทำดังกล่าวออกมาสู่ภายนอกในขณะที่ปฏิบัติงานด้านการพยาบาล ตามบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบของวิชาชีพพยาบาลกล่าวคือ

1. พุทธกิจกรรมการพยาบาลแบบองค์รวม
2. พุทธกิจกรรมการพยาบาลในด้านการป้องกันโรค
3. พุทธกิจกรรมการพยาบาลในด้านส่งเสริมสุขภาพ
4. พุทธกิจกรรมการพยาบาลในด้านการรักษาโรค
5. พุทธกิจกรรมการพยาบาลในด้านการฟื้นฟูสุขภาพ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นข้อมูลในการพิจารณาพัฒนาบุคลากรทางการพยาบาล
2. เป็นแนวทางในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนจริยศาสตร์ ให้เกิดความสอดคล้องกับประเด็นปัญหาในการปฏิบัติการพยาบาล
3. เป็นการผดุงวิชาชีพโดยรวม
4. เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับจริยธรรมวิชาชีพการพยาบาลต่อไป

ศูนย์วิทยพัทธยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย